

De Broadway al Paral·lel

'Fun home' obre la transformació del teatre Condal en casa dels musicals

Una escena de *Fun home*, amb què Focus converteix el teatre Condal en la casa barcelonina dels musicals sota el nom d'Onyric

ALEX GARCIA

JUSTO BARRANCO
Barcelona

Dimarts es van fer públiques les dades de la darrera temporada teatral barcelonina. No van ser bones a causa de l'agitació política, i els musicals van patir especialment. I així i tot els espectacles més vistos van ser dos musicals: *Cabaret i Dirty dancing*. Les xifres també ressenyaven que el preu mitjà del teatre musical és de 31,98 euros, mentre que la del teatre convencional és de 20,06 euros. Queda clar que els musicals tenen una gran capacitat d'atracció del públic. I que, en cas d'èxit, és un mercat suulent. I en cas de fracàs, atesa la mida de les produccions, grans pèrdues. I aquesta nit el grup Focus, una de les grans empreses teatrals de l'Estat, comença el seu segon gran assalt al món dels musicals: transforma un dels teatres que gestiona a Barcelona, el Condal, en Onyric, una casa per al musical de format mitjà.

Uma casa que comença l'aventura

ra amb l'estrena de *Fun home*, un musical de Broadway del 2015 que va guanyar cinc premis Tony -inclòcet-hi el de millor musical de l'any- i que dirigirà Dani Anglès. Anglès, conegut entre moltes altres feines per la companyia El Musical Més Petit, que va conseguir èxits com *El sonni de Mozart*, i per grans

muntatges com *Rent*, de fet és el director artístic del nou projecte Onyric. Aquest projecte aquesta temporada presentarà dos musicals més: *24 hores en la vida d'una dona*, l'adaptació de la novel·la de Stefan Zweig protagonitzada per Sílvia Marsó, i *Les dames del perpètu socors*, una aventura sorgida del

guionista de *Billy Elliot*, Lee Hall. Hi haurà moltes més propostes de petit format durant l'any a l'Onyric per a una temporada pres-supostada en 1,2 milions d'euros en espera de la pròxima, en què desembarcaran "propostes fortes econòmicament, que aquest any no han arribat per una qüestió del

Cinc premis Tony sorgits d'una novel·la gràfica

■ L'aposta de Daniel Anglès per obrir el nou Onyric Teatre Condal és un musical de Broadway singular, *Fun home*, que fa tres anys va viençer als premis teatrals Tony. I que acaba de desembarcar a Europa, primer a Londres i ara a Barcelona. El musical està basat en una novel·la gràfica creada per Alison Bechdel el 2006 en què, a partir de l'estranya mort del seu pare, aborda el seu passat i la relació amb ell. Un pare que va ser un home

peculiar, professor d'anglès i director d'una funerària... a casa seva mateix. Això explica el doble sentit del títol, que fa referència no només a la casa divertida, sinó també a una *funeral home*. És una casa victoriana que ell mateix va restaurar. A través de la seva mirada al passat, Bechdel mostràrià no només el seu pare i la relació que hi mantenía, sinó també la seva història de maduració, de comprendre qui és. El mateix Anglès dirigeix

aquest projecte i encarna el pare, mentre que l'Alison Bechdel madura està encarnada per Mariona Castillo en un muntatge que inclou nou nens a l'equip per donar vida als tres personatges infantils. Per Anglès, la protagonista "revisa el seu passat i decideix com l'ordena; al final no es tracta tant del que has viscut com de la interpretació que en fas, de com et posicione davant això, com si fos un fotògraf escollint des de quin angle fa una fotografia".

tempo", explica César Martínez, director d'art i continguts del grup Focus. Continguts que vindran de Broadway i el West End però que no són els que habitualment es veuen en el que anomena "circuit A", els teatres més grans. El del Condal, d'unes 700 butaques, no permetria que les megaproduccions fossin rendibles. "No seran propostes com *Mamma mia!*, no jugarem en aquesta línia, en primer lloc perquè Stage [una gran multinacional dels musicals] té assegurats els drets de McIntosh i Disney per tota la vida, però no és l'objectiu", assenyala.

I recorda que Focus ja va intentar una incursió en aquest món del

Tot i els diversos intents a Barcelona, fins ara només Dagoll Dagom ha mantingut viva la flama del musical

gran format a començaments de mil·lenni, que no va anar bé i que tenien "una espinya clavada". I és que llavors -amb una companyia mexicana que després es va fusionar amb Stage- Focus va explotar el gran escenari que va néixer de transformar l'antic Palau dels Esports de Montjuïc: a les velles instal·lacions esportives es va crear el Barcelona Teatre Musical (BTM), amb 1.850 localitats, ara en desús. Allà van muntar musicals de Gaudi, els Tarantos o *Bagdad Cafe*. No va prosperar. "Quan van agafar el BTM les dimensions van canviar i el mercat també i van tenir un parell de fracassos durs", evoca. Més tard la multinacional Stage, que a Madrid programa musicals als teatres Lope de Vega i Coliseum, es va fer càrrec del BTM i del teatre Apolo, una altra aventura que també es va acabar.

Si a Madrid els musicals han florit a la Gran Via, a Barcelona els únics que han mantingut la flama del musical han estat Dagoll Dagom, que ben aviat estrenaren *Daremar*. Ara s'hi afegirà el projecte Onyric. Martínez reconeix que el musical és un gènere complex perquè necessita molta inversió i és molt més arriscat, però alhora és el més vist perquè atreu un públic que va ser enllà del teatre: el de la música. Un públic per qui aquest inici de temporada competirà amb musicals com *Maremàr* i amb *La jaula de les locas*, protagonitzat per Àngel Llacer i produït per Nostromo Live, empresa barcelonina que s'ha llançat als grans musicals. "Com més siguem més mercat generarem. Si s'apaga la cartellera anem malament: hi ha d'haver inversió, aposta, risc, o no hi ha públic", conclou Martínez. ■

1. Ángel Llacer durant el procés de caracterització. FRANCESC MELCION. 2. Jordi Castillo és un dels encarregats d'arreglar les nombroses perruques de l'espectacle. 3. Un grup de ballarins assaja amb un dels elements escenogràfics, una gábia daurada. CÉSIA ATSET

Àngel Llàcer renova la veritat de 'La jaula de las locas' al Tívoli

Mentre els actors i els ballarins assagen a l'escenari, els equips tècnics comencen a muntar l'escenografia i la il·luminació

TEXT
ANTONI RIBAS TUR

Fa una tarda torrida, i a les quatre no s'acostuma a fer visites. Tot i així, continuen els preparatius de *La jaula de las locas*, de la productora Nostromo Live, al Teatre Tívoli. Encara que falten tres setmanes per a la primera funció, després de tafanjar la feina dels diferents equips s'intueix qui serà una festassa. Damunt l'escenari un grup de ballarins assaja dins una gàbia a les ordres de la coreògrafa Aixa Guerra. Al mateix temps es fan proves delsllums, capitanejades per Albert Faura, l'equip de regidoria està reunit entre bambolines. Tindran molta feina: *La jaula de las locas* és una gran producció. Hi treballen un centenar de persones. Damunt l'escenari n'hi haurà 28 i es faran més de 140 canvis de vestuari durant l'obra.

El director i protagonista, Àngel Llàcer, ha escaffat motors per a l'estrena amb un vídeo on canta el hit *Soy lo que soy* caracteritzat, però rep l'ARA de paisà i al seu camerino –la imatge d'aquest reportatge en que recorda Marilyn Monroe és del dia abans–: «És la primera setmana que som al teatre, hem d'acabar de col·locar les coreografies en l'espai i començarem a fer els canvis

d'escenografia i vestuari. Ara em dedicaré al mecanisme de l'obra i fins d'aquí dues setmanes no podré tornar a l'escència, que és trobar la veritat», explica Àngel Llàcer. «Vaig acceptar per la consciència que hem agafat de la falta de llibertat –continua–: havíem viscut una època en què ens pensavem que érem millors i ara vivim fets com la pujada de l'extrema dreta i les condemnes als rappers. Per tant és un moment molt adequat per reivindicar «soc el que soc», que és del que tracta aquesta obra».

El repete del cantant solista

Els protagonistes de *La jaula de las locas* són l'Albin i la seva parella, el Georges. Regenten un local de *drag queens* a Saint-Tropez, La Cage aux Folles. L'acció es desencadena quan el fill del Georges, el Jean-Michel (Roc Bernadí), comunica al seu pare que s'ha promès amb Anna Didon (Lucía Madrigal), la filla del president d'un partit ultraconservador basat en la tradició, la família i la moral. «Seria com la filla de Le Pen», diu Llàcer. Les condicions dels drets del musical de Harvey Fierstein i Jerry Herman, basat en l'obra teatral de Jean Poiret, li han permès fer la seva pròpia producció en l'àmbit escènic –l'escenografia és d'Enric Planas–, però no

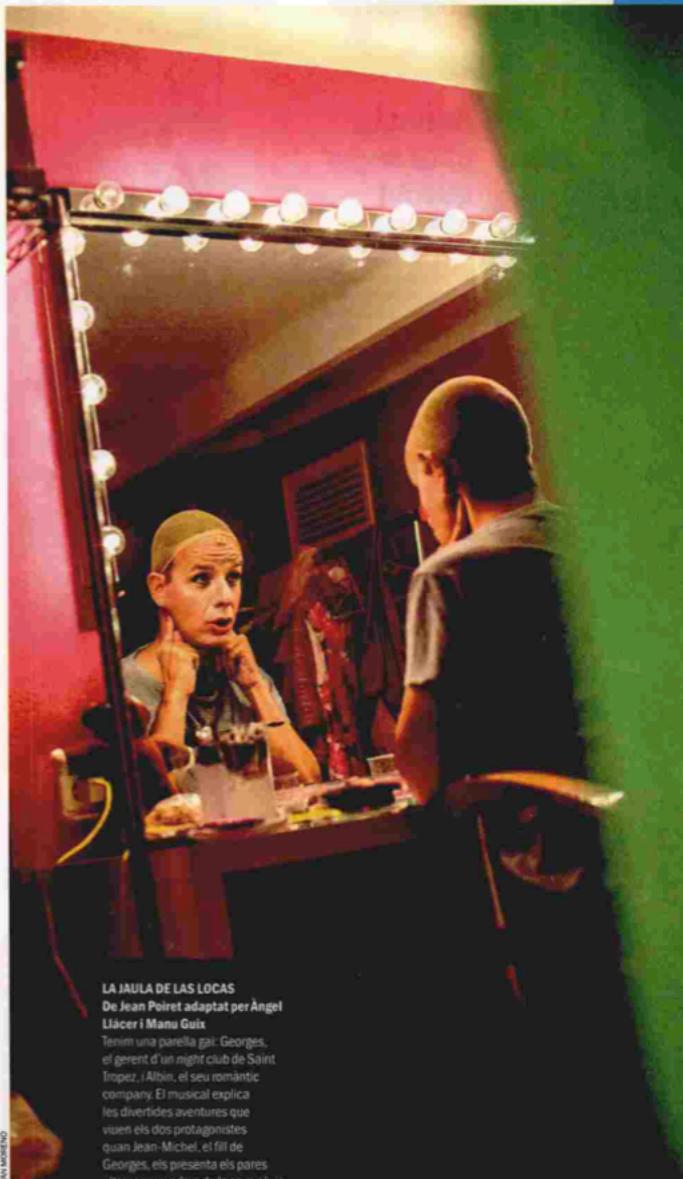
canviar els noms i la localització. Volia que passés a Espanya i que el partit del pare de l'Anna fos «aquel dels autobusos taronges [tant podria ser Cs com Hazte Oír]». «Així la gent hauria vist l'argument més pròxim». Per acabar, respon a quin és el seu gran repte abans de sentir tota la pregunta: «Cantar». Tot i que Àngel Llàcer té molta experiència, *La jaula de las locas* és d'una gran exigència, i cada matí fa classes de cant amb els dels seus còmplices a *El petit príncep*, Xavi Duch: «Canto quatre cançons i les he de cantar molt bé». Àngel Llàcer farà cinc de les set funcions setmanals. Diu que té previst dedicar «tres anys» a *La jaula de las locas*, i que fer d'actor és «molt sacrificat». Les altres dues funcions les farà Oriol Burés.

Per a Llàcer ha sigut cabdal arribar al moll de l'os de l'autenticitat dels intèrprets. «De gent que ho fa bé n'hi ha molta; jo vull que se'ls vegi l'ànim». Una estona després, Ivan Labanda, que fa el paper de Georges, hi coincideix. «La gent riurà i s'emocionarà sense haver d'exagerar la comèdia», afirma. En paral·lel a la companyia l'orquestra assaja en un altre espai –Manu Guix ve a trobar-se amb Llàcer, que li critica el tallat de cabells–: «Ha sigut molt fàcil treballar amb la partitura, perquè és molt

bona i l'orquestració està molt ben feta, cosa que no passa sempre. El material de partida és d'una qualitat altíssima», afirma Guix. «L'únic que hem hagut de fer és suprimir quatre compassos –afegeix–, o duplicar-los per ajustar-los a la métrica del castellà».

Dijous el vestuari i les perruques encara eren als tallers: Jordi Castillo i Aileen Layos arreglen minuciosament unes perruques. Un passadís estava ocupat per les *burres* amb desenes de vestits: «El vestuari és molt heterogeni, perquè el món dels *drag queens* ho és molt», explica Miriam Compte, que està rebent les últimes peces i ultimant els detalls. «Hi ha referències a moltes icones clàssiques, com Marilyn Monroe i Marlene Dietrich, i tendències molt més modernes, com les del programa de RuPaul. Hem intentat fer una versió molt diferent, amb una roba sexy però sense caure en l'etern femení i oferint una altra sexualitat. Ja que parlem d'una gàbia, hem introduït el tema dels ocells, i no hem posat pits postissos», explica Compte. La tarda continua amb Llàcer i tota la companyia, en què també hi ha Mireia Portas, assajant el tema *La vida empieza hoy*. Ho tornarà a fer, amb tot el colorit, el 14 de setembre. ♦

Musicals

LA JAULA DE LAS LOCAS
De Jean Poiret adaptat per Àngel Llàcer i Manu Guix

Tenim una parella gai: Georges, el gerent d'un night club de Saint Tropez, i Albin, el seu romàtic company. El musical explica les divertides aventures que viuen els dos protagonistes quan Jean-Michel, el fill de Georges, els presenta els pares ultraconservadors de la seva novia.

TEATRE TÍVOI
A partir del 14 de setembre.
14-48 €.

ÀNGEL LLÀCER

Ha nascut per fer justament això!

Encara que sembli mentida, la idea de fer *La jaula de les locas* no és d'Àngel Llàcer. "Havia vist la pel·lícula quan era petit, però no he vist el musical, encara que tothom digui que l'Àngel Llàcer s'ha fet un espectacle a mida", riu l'actor i director. Aquí forma tandem artístic amb el seu inseparable Manu Guix, que s'encarrega de la direcció musical. Ell dirigeix i actua. Entre bambolines, ha hagut de portar a terme un dels cästings més bésties que recorda, ja que diu que va fer un miler d'audicions. En escena, es fica en la pell de quatre personatges. Mai no havia estat a les dues bandes alhora. I en una funció amb 28 artistes i 140 canvis de vestuari, no és cap bromà.

Llàcer, de fet, creu que el musical, tot i haver-se estrenat a París el 1973, és tan actual que fa por. "Parla de ser com ets, que cadascú és diferent", diu. Al repartiment ja els va dir que, segurament, no són els millors, però sí els més autèntics. Pam. I si li demanem per què tocava ara *La jaula de las locas*, ho té claríssim: "Hi ha un retrocés en l'acceptació de la llibertat de la gent. Ara mateix, per exemple, totes aquelles coses que feien l'Enric Majó, la Mary Santpere i l'Àngel Pavlovsky no ens podrien fer, ja que cada cop ens anem traient llibertats".

Aquesta temporada, Llàcer empalmarà *La jaula de las locas* amb *El petit príncep*, que tindrà la seva quarta temporada al BARTS. "Jo venc energia positiva, i ara podràs dur la teva cunyada boja a *La jaula* i el teu nebot a *El petit príncep*", dispara. I és que ho té tot pensat!

CITAS de la semana

Música

ESTEBAN LINÉS

GUITARRA INCENDIARIA. Hace ya más de un decenio que el volcánico guitarrista sueco Yngwie Malmsteen no pisaba escenarios españoles, y ahora lo hace con su fama intacta de ser uno de los másicos más energéticos y virtuosos de la escena heavy metal. Todo un espectáculo en si mismo verlo sobre un escenario, Malmsteen está girando *World on fire*, su último álbum de estudio aparecido hace un par de temporadas.

23/IX. RAZZMATAZZ. 21 HORAS

MÚSICA HIPNOTIZADORA. Detrás del nombre de Amen Dunes se encuentra una banda estadounidense que gira y gravita en torno a la fascinante figura de Damon McMahon desde 2006. Su propuesta es conocida para el buscador de misterios y exquisiciones, con formas y composiciones sonoras que van adquiriendo distintas tonalidades a medida que van formándose.

28/IX. SIDECAIR. 22 HORAS

LA JAUJA DE LAS LOCAS

TEATRO TÍVOI

Una megaproducción de dos millones de euros llega al teatro Tívoli: el musical de Broadway *La jaula de las locas*, una enloquecida comedia y un gran canto contra la intolerancia y a favor de la libertad individual y colectiva. Ángel Llacer es el director y protagonista de este clásico inspirado en la popular obra de Jean Poiret en la que se da el encuentro explosivo de dos familias muy distintas: la de la pareja gay Albin y Georges y la de la esposa que se va a casar con su hijo, cuyo padre es un diputado ultraconservador. Disfraces, himnos como *Soy lo que soy* y una celebración de la *joie de vivre* se unen en un montaje que tiene a Manu Guix como director musical y que cuenta con Iván Labanda.

CIÁSICA Y DANZA

MARICEL CHAVARRÍA

EL BUEN MOMENTO DE JOSEP-RAMON OLIVÉ. El barítono catalán fue el primer cantante en actuar en el Liceo Victoria cuando en diciembre del 2013 se inauguró en La Pedrera esta cita con el lied. Cinco años después, la entonces figura emergente vuelve a abrir su sexta edición, pero esta vez ya con un astro como Malcolm Martineau haciendo tandem desde el piano, Cantarí Schubert, Debussy, Poulenc... y *El combate del somní* de Mompou, en recuerdo al 125 aniversario del nacimiento del compositor. Cuatro días después, el Liceo Victoria dedica una sesión a Bernstein, en su centenario, y a un contemporáneo suyo, Joaquín Rodrigo, con la soprano Ruth Iniesta y el pianista Rubén Fernández Aguirre. 25 y 29/IX SANT PAU CENTRE MODERNISTA 20 H

EMPEZANDO POR MAHLER. Gustavo Dudamel ofrecía el pasado miércoles la 4.ª *Sinfonía* de Beethoven en la inauguración de

SIEMPRE BIENVENIDOS. Solo unos pocos meses después de dejar su impronta en el festival Primavera Sound, los Beach House regresan a Barcelona para desgrasar su muy reciente 7, una nueva y espléndida muestra de un *dream pop* en constante evolución. Victoria Legrand y Alex Scally demuestran que van quemando etapas hacia una depuración de un duende sonoro sin renunciar a una indagación que siempre depara alguna sorpresa.

28/IX. RAZZMATAZZ. 21 HORAS

APUESTA ELECTRÓNICA. Espíritu indomable como pocos, Soledad Vélez presenta en sociedad su reciente *Nuevas épocas*, en donde las decisiones son destacadas: primera obra en castellano, interpretado con sintetizadores y teclados de diferente época y condición, y, además, compartiendo producción con Guille Mostaza.

28/IX. SIDECAIR. 22 HORAS

Arte

TERESA SESÉ

ESPACIOS POR DESCUBRIR. Uno de los atractivos del Barcelona Gallery Weekend, que se celebra esta semana con la apertura conjunta de 28 galerías, es el programa Composiciones, que da a conocer espacios singulares a través de intervenciones artísticas. Mònica Monculí ocupará la Reial Acadèmia de Ciències i Arts de Barcelona de la Rambla; Jaume Pitarach presentará una instalación escultórica en el Edificio del Reloj de la Escuela Industrial; Anna Dot y Aldo Urbane abrirán una de las Torres Venecianas de Montjuïc; Glenda León proyectará un video en el dormitorio principal de la Casa Vicens de Gaudí y Teresa Solà Ababou evocará un paisaje marino en la antigua fábrica Akroll de l'Hospitalet.

DIVERSOS ESPACIOS. DEL 26 AL 30/IX

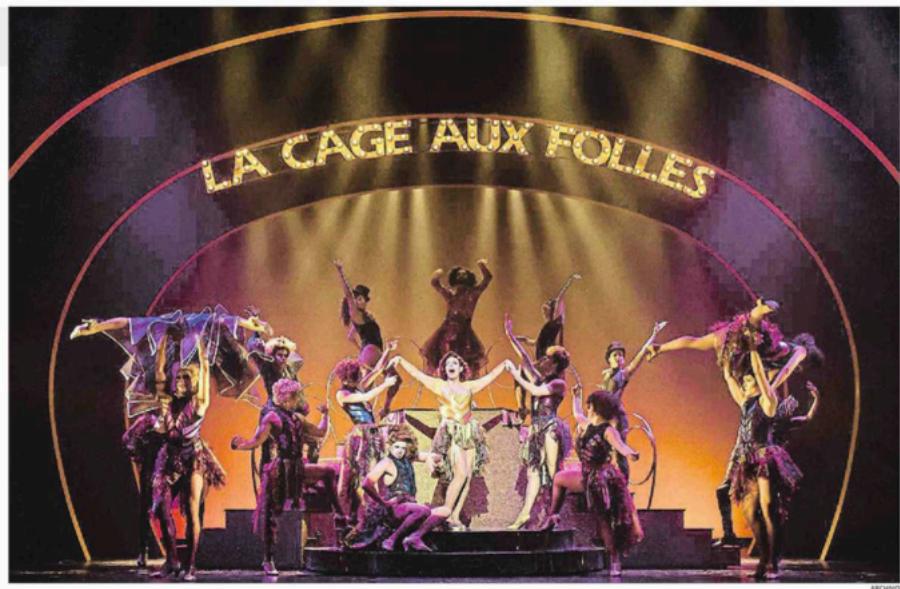
LA FERIA BOUTIQUE. Swab, la feria de arte contemporáneo de Barcelona, vuelve a

mostrar su compromiso con el arte emergente y de calidad, en una nueva edición en la que participan 60 galerías y 300 artistas de todo el mundo. La feria, que apuesta por la democratización de este tipo de eventos demostrando que hay arte asequible para casi todos los bolsillos, espera recibir entre 18.000 y 20.000 visitantes.

PABELLÓN ITALIANO. FERIA DE MONTJUÏC. DEL 27 AL 30/IX

ALGO SE MUEVE EN LA PEDRERA. La Pedrera se despierta del paréntesis estival y vuelve a sumarse a la cartelera de exposiciones con *Obras abiertas. El arte en movimiento*, 1955-1975, una muestra dedicada al arte cinético o arte óptico que crea una sensación de movimiento y exige al espectador una actitud activa. Ha reunido obras de Marina Apollonio, Alberto Biasi, Alexander Calder, Gianni Colombo, Carlos Cruz-Diez, Marcel Duchamp, Hans Haacke, Mon Hatoum o Víctor Vasarely.

LA PEDRERA. DEL 28/IX AL 7/X

ARCHIVO

Teatro

JUSTO BARRANCO

SHAKESPEARE, LLACH, REFUGIADOS. En una semana intensa de musicales, se estrena la nueva producción de Dagoll Dagom, *Maratámar*. Un montaje en el que se mezclan las aventuras del *Pericles, príncipe de Tiro* de Shakespeare con la música de Lluís Llach. El Pericles retrata a un héroe que ha de recorrer el Mediterráneo enfrentándose a múltiples peligros y el director del montaje, Joan Lluís Bozzo, traza un paralelismo entre él y los emigrantes que hoy cruzan a duras penas el Mediterráneo para llegar a Europa, los nuevos héroes. Mañana, función solidaria con Proactiva Open Arms y Cruz Roja.

TEATRO POLOGRAMA

JUICIO A LA MEMORIA HISTÓRICA. El juicio contra Baltasar Garzón por investigar los desaparecidos del franquismo sube a escena en *El pan y la sal*, una lectura dramatizada con grandes nombres del panorama teatral: Mario Gas, Emilio Gutiérrez Caba, Francesc Orella, José Sacristán, Alberto San Juan, María Giménez... Dirigido por Andrés Lima dan vida a un juicio en el que familiares de desaparecidos mostraron que las heridas siguen abiertas.

TEATRE LLUÏRE DE MONTJUÏC. 29 Y 30/X

LA POESÍA DE BARÓ D'EVEL. Blai Mateu y Carme Decourte -la compañía Baró d'Evel- y el cuervo Gus se instalan en el Lluïre de Gràcia con *Láz*. Blanco y negro, masculino y femenino, dos humanos y un cuervo en una suerte de ballet sensible y poético en el que cada cuerpo deja rastro.

TEATRE LLUÏRE DE GRÀCIA. DEL 27/IX AL 14/X

EL TEATRE-AUDITORI CUMPLE 25. Sant Cugat celebra los 25 años de su Teatre-Auditori con una semana llena de actos, entre ellos una fiesta el día 27 con Guillem Alba & La marabunta junto a los Brodas Bros, el Mag Lari o Carlos Núñez. Es gratis, pero hay que reservar entrada en la web.

El popular actor logra un éxito monumental en el gran estreno del musical 'La jaula de las locas'

Àngel Llàcer conquista el Tívoli

Àngel Llàcer cantando *Soy lo que soy* en el musical *La jaula de las locas*, en el Tívoli

DAVID RUIZ

ev VENTA DE ENTRADAS EN
entradasdevanguardia.com
25% DESCUENTO CLUB VANGUARDIA

ESCAENARIOS

Justo Barranco
Barcelona

Un grito enorme, todo un himno; yo soy lo que soy. Y un artista en estado de gracia, Àngel Llàcer, qui ayer consiguió conquistar con su talento, su humor, su voz y su glamour la inmensa platea del teatro Tívoli, el mayor de Barcelona. Allí se estrenó anoche el musical *La jaula de las locas*, dirigido y protagonizado por Llàcer, y lo hizo con un éxito apoteósico, superando las previsiones metiéndose al público en el bolsillo con una historia, la de *La jaula de las locas*, que tiene ya 40 años pero aguanta increíblemente bien. Una historia que si en los primeros minutos podía parecer superada por las décadas, con su estética de los

Colau acudió al estreno y Llàcer bromeó sobre ella: "Ahora los de la otra acera. No lo digo por ti, Ada, tranquila"

setenta, con el viejo mundo del cabaret y las vedettes lenguaraces, con una historia de familia dividida por la intolerancia y la homofobia de un diputado ultraconservador, en seguida se mostraba como una historia atemporal de libertad, tolerancia y de amor, de mucho amor y alegría por la vida. Y de mucha alegría para el público, que aplaudió sin parar y disfrutó cada número y vitorró a un Àngel Llàcer fabuloso en todos los personajes a los que da vida en este musical de

Broadway de 1983 que adapta una obra de teatro francesa de 1973!

De hecho, el espectáculo comenzó antes que la función. Ayer la calle Casp quedó cerrada al tráfico para acoger a los invitados del estreno. En algún momento pareció que no hubiera habido un estreno teatral en años en Barcelona viendo la expectación. La apuesta económica -dos millones de euros- y artística hizo que acudiera no sólo media profesión teatral, sino también la alcaldesa Ada Colau y las conselleras Elsa Artadi y Laura Borràs. Que fueron centro de algunas de las bromas de Llàcer.

La historia de *La jaula de las locas* es simple: Albin (Àngel Llàcer) y Georges (un estupendo Iván Llambada al que Llàcer siempre llama un hilarante e imposible Yeocchhh) son pareja hace años. Ambos tienen un cabaret en la Costa Azul francesa cuya estrella es la vedette travesti Za-za, el alter ego artístico de Albin, que por otra parte va siempre vestido de mujer. Y ambos han criado a un hijo de Georges que ahora ya es mayor y quiere casarse... con la hija de un diputado del partido Tradición, Familia y Moral. Un diputado que justamente quiere cerrar el cabaret de Albin y Georges, La cage aux folles. El diputado ultraconservador quiere, naturalmente, conocer a los padres de su futuro yerno y el llo está servido: Albin tendrá que disfrazarse de amante y hogareña esposa y habrá que redecorar una casa en la que hay esculturas de penes gigantes.

Por supuesto, la obra incluye no pocas números musicales en el local La cage aux folles, repletos de plumas, lentejuelas, lencería, escooter tutús e incacables medias brillantes. Una estilización elegante del mundo de los setenta que con-

vierte el Tívoli literalmente en un gran cabaret. Porque en uno de sus números Za-za, Llàcer atraviesa la platea desde la entrada al escenario y se lo lleva todo por delante. Habla con un espectador del principio del pasillo y espeta: "Avanzo porque los del anfiteatro aquí no me ven, pobres. Cuando digo pobres, quiero decir pobres". Y al avanzar están las políticas. "Alcaldesa bienvenue a Saint Tropez", le suelta a Colau. Y se gira. "Pero si hay otra, la catalana", dice entre las risas del público mirando a Elsa Artadi, que está casi al lado. "També sé parlar català. Sant Joan Despí, Sant Esteve Sesrovires, Sancho de Ávila...", le dice. Y hace levantar los brazos al público sentado a la derecha del pasillo. "Ahora los de la otra acera. No lo digo por ti Ada, tranquilla", le lanza a la alcaldesa. Llàcer incluso hizo levantar a su propia madre, presente en el Tívoli.

Un Llàcer que consiguió hacer suyos los papeles de amante, vedette y madre sin histriónismos, explotando su popularidad al servicio de los diferentes papeles y del humor que permea la obra. Y que estuvo inmenso en *Soy lo que soy*, en el gran himno de este musical que luego cantaría Gloria Gaynor y tantos otros: "Yo soy lo que soy, mi creación única y libre" y "qué triste es vivir sin exclarar fuerte yo soy lo que soy". Anoche se escuchó muy alto. ■

Àngel Llàcer canta *La vida empieza hoy* en una de les escenes de *La jaula de las locas*. PERE TORDERA

Àngel Llàcer obre al Tívoli la gàbia de les bogeries i la llibertat

'*La jaula de las locas*' s'estrena amb Ivan Labanda i Mireia Portas

N.J.
BARCELONA

La transformació d'Àngel Llàcer no és ni doble ni triple, sinó quàdruple. A l'escenari del Teatre Tívoli, el director i actor es posa a la pell de tres personatges que, com un joc de nines russes, es troben dins el protagonista de *La jaula de las locas*. Llàcer és Albin, un dels propietaris del club nocturn La Cage aux Folles, on el mateix protagonista actua sota el nom de Zaza. De dins seu sortiran encara dos personatges més lligats a la història d'un dels musicals més emblemàtics de Broadway.

Amb 23 actors i ballarins a dalt de l'escenari i una formació de vuit músics, *La jaula de las locas* aterra a partir de dijous al teatre com una gran producció disposada a enlluernar el públic. L'adaptació espanyola del muntatge s'ha mantingut fidel a l'original malgrat que, en un principi, la idea de Llàcer era traslladar a Espanya la història d'uns pares homosexuals i un fill promès amb una noia de família ul-

traconservadora. "Volia fer una versió a l'estil Hazte Oír, per evitar que algú cregués que és una història antiga", explica Llàcer.

Però les condicions dels drets del musical de Harvey Fierstein i Jerry Herman, basat en l'obra teatral de Jean Poiret, no li han permès canviar ni els noms dels personatges ni la localització. Ara bé, això no implica que l'espectacle

compta amb les interpretacions d'Ivan Labanda i Mireia Portas. Amb 13 cançons i cinc grans números musicals, la direcció musical de *La jaula de las locas* va a càrrec de Manu Guix i Andréu Gallén, que també s'encarrega de dirigir l'orquestra. "Pràcticament no hem tocat el musical i seguim la partitura gairebé íntegrament –explica Guix–. És una peça on no sobra ni una nota. Tens la sensació que hi ha una gran orquestra, recorda el Broadway més pur".

La coreografia, d'Aixa Guerra, s'inspira en el jazz i pretén ser el fil que lliga la música i la història. "El moviment ha d'anar sempre a favor de la dramatúrgia. Per això he buscat que la feina coreogràfica serveixi també per expressar el missatge de l'espectacle", assenyala Guerra. *La jaula de las locas* se'nrà al Teatre Tívoli almenys fins al febrer, amb la intenció de fer gira després per Espanya.

L'espectacle és la segona producció escènica de Nostromo Live, que la tardor passada va portar a la Sala Barts el musical *Casi normales*, protagonitzat per Nina. —

Música

"Seguim la partitura gairebé íntegrament. Recorda el Broadway més pur", diu Guix

quedi allunyat de la realitat catalana actual, més aviat el contrari. Llàcer defensa que "avui dia la gent cada vegada es radicalitza més" i que el musical apela la precisió a les eines que calen per combatre-ho.

"Necessitem sentir-nos lliures i que la gent ens accepti tal com som, que és el que es canta en cançons com *Soy lo que soy*", precisa el director de l'espectacle, que també

Ivan Labanda, Manu Guix i Àngel Llàcer a la platea del Tívoli durant els assajos del musical

Manu Guix i Àngel Llàcer s'instal·len al Tívoli amb 'La jaula de las locas', un cant a la llibertat en forma de comèdia musical

La 'Jaula' de Llàcer

BERTA REVENTÓS
Barcelona

Amor, purprina i molta personalitat és el còctel explosiu que arrenca a partir del 27 de setembre a l'esce-
nari del Tívoli fins al mes de febrer a càrrec d'Àngel Llàcer i Manu Guix: *La jaula de las locas*, una co-
mèdia musical de Jerry Herman i Harvey Fierstein basada en l'obra homònima de Jean Poiret, "torna a l'essència de les coses i reivindica la llibertat individual i col·lectiva", segons Llàcer mateix, que a més de dirigir coprotagonitza Pobra amb Ivan Labanda.

La cage aux folles és el club nocturn de Saint Tropez, regentat per l'Albin (Llàcer) i en Georges (Labanda), que porten una vida feliç de parella fins que el seu fill Jean Michel els anuncia que té intencions de casar-se amb la filla d'un diputat ultraconservador i profundament homòfob. "És com si en una família de jueus ve el nen i diu que la seva nòvia és la filla d'Adolf Hitler", explica Llàcer. El xoc entre dos mons oposats és brutal, i les dues hores de situacions còmiques amb música i ball que segueixen fan d'aquesta producció "una obra divertidissima amb un rerefons combatiu en

forma de missatge d'amor", explica Guix.

Tot i això, Llàcer no s'ho pren com una qüestió política: "No tinc cap missió, jo no exigeixo res a ningú", però creu que "quan algú té un problema amb les persones homosexuals o amb que algú vulgui avortar" és perquè "alguna cosa li passa". Per Llàcer "el tema d'aquesta obra és l'amor: en el fons, tots els personatges volen ser estimats; que siguin homosexuals o que tinguin un club de travestis és secundari".

Tots dos artistes creuen que *La jaula* arriba en el moment adequat, perquè per una banda "moltes llibertats que pensaven que teníem assegurades sembla que desapareixen" —en referència als casos dels rappers de La Insurgència, condemnats a presó per enaltiment del terrorisme, o d'Evaristo Páramos, ex-cantant de La Polla Records denunciat per insultar la Guàrdia Civil—, i per una altra, "som en una era en què a Instagram tothom és perfecte i feliç, quan no és veritat".

A la rereescena es respira bon ambient minuts abans de l'assai: la coreògrafa Aixa Guerra recorda amb Llàcer quan anaven junts a l'escola mentre uns ballarins jove-
nissims els saluden i s'afanyen cap al camerino, i l'actriu Mireia Portas arriba fent broma "per l'euro de pe-

nyora": i és que Llàcer —que es considera "de puntualitat britànica"— ha instaurat que qui arriba tard als assajos ha de pagar un euro a un pot comú. "Diversió i rigor poden anar plegats", opina Guix. "De fet, sempre treballam així: creant un clima de confiança, tranquil·litat i bon humor, però alhora sent molt exigents". I és que fa 20 anys que el tandem Llàcer-Guix funciona, perquè parteixen "d'un respecte i admiració mútues".

Manu Guix explica que quan les partitures ja existeixen, muntar la part musical és més senzill que la part dramatúrgica: Llàcer, que s'engalanarà amb uns vestits dignes de diva, fa una hora i mitja de classe de cant al dia. "M'ho passo bomba, però és l'últim treball que fare a la meva vida com a actor", diu, perquè "la gent opina tota l'estona i em cansa; dirigint també opinen, però no me n'assabento".

Davant d'aquesta gran producció, en què hi haurà 24 actors i ballarins dalt de l'escenari, una orquestra de vuit músics i 140 canvis de vestuari, només queda pensar que si és l'últim cop que veiem Àngel Llàcer dalt d'un escenari, serà sense estar-se de res, amb tota la seva personalitat i entonant un *I am what I am* que ens convida a ser tal com som sense cap por. ●

Ángel Llácer, en una escena del musical

«La jaula de las locas» Un canto a la libertad

Àngel Llácer y Manu Guix llevan al **Teatro Tívoli de Barcelona** el musical basado en la obra de Jean Poiret

D. MORÁN

Se alza el telón y lo que aparece no es un musical cualquiera, sino una superproducción de cifras astronómicas y vocación de acampar a sus anchas en la cartelera barcelonesa con la que Àngel Llácer y Manu Guix recuperan un fenómeno al que dio forma Jean Poiret en 1973. «Se trata de com-

partir esta *joie de vivre* que muchas veces nos falta», destaca Llácer sobre el aterrizaje en el Teatro Tívoli de *La jaula de las locas*, montaje de gran formato que reúne en el escenario a 12 actores, ocho bailarines y ocho músicos para dar vida a la historia de una pareja gay formada por Georges (Ivan Labanda), responsable de un night club, y Albin (Àngel Llácer), la estrella del local, y a la serie de equívocos y tropiezos que surgen cuando ambos tienen que recibir a los ultraconservadores padres de la novia del hijo de Georges.

Mireia Portas, José Luis Mosquera, Oriol Burés, Roc Bernardí, Lucía Madrigal y Anna Lagares completan

el reparto de una obra en la que Manu Guix, director musical, cederá su puesto a Andreu Gallén y Gerard Alonso cuando empiece la nueva edición de Operación Triunfo.

La producción, a cargo de Nostromo Live y basada en la versión de Jerry Herman y Harvey Fierstein que se llevó seis premios Tony en 1983, se presenta como un «canto al amor, a la libertad y a la disidencia». «Cada vez hay más gente ultraconservadora y cada vez nos quieren recordar más las libertades», subraya Llácer, para quien la obra es, ante todo, «un canto a la libertad y al coraje de nadar a contracorriente».

Con cerca de 10.000 entradas ven-

didas de manera anticipada y una más que probable gira a partir del mes de marzo, *La jaula de las locas* busca reeditar en Barcelona el éxito que ha cosechado desde su estreno en París como obra de teatro en 1973. Ya entonces el texto de Poiret empezó a batir récords y acabó sumando 15 años consecutivos en cartel, aunque fue la producción musical que se estrenó en Broadway en 1983 la que acabó de disparar su popularidad: ese mismo año se convirtió en el primer musical de la historia de Broadway en superar las mil funciones cobrando por primera vez 47,5 dólares por la entrada de plata, y desde que pasó al West End, no ha dejado nunca de representarse.

«La jaula de las locas»

► Barcelona. Teatro Tívoli. Sesiones a partir del 14 de septiembre (estreno oficial el 27 de septiembre).

Barcelona redobla la apuesta por los musicales

Jueves, 27 de septiembre de 2018

'Fun Home', 'La jaula de las locas', 'Maremar', 'La familia Adams' y 'Carrie' demuestran la pujanza del género en la capital catalana. Madrid estrena 'Anastasia', protagonizado por la catalana Jana Gómez, 'West side Story', 'El jovencito Frankenstein' y 'El médico'. Barcelona cuenta con una sólida tradición de teatro musical. El inicio de la temporada lo deja patente con siete propuestas muy diferentes. Fun Home, en el

Onyric; Carrie, en el TGB; Maremar, en el Poliorama; La jaula de las locas, en el Tívoli; y La familia Adams, en el Coliseum. Hasta la Sala Gran del Teatre Nacional de Catalunya apuesta por el género animando con canciones y coreografías 'Els Jocs Florals de Canprosa', una parodia de Santiago Rusiñol. También El Maldà prepara el estreno de Ciutat de gespa, una propuesta en torno a García Lorca y Walt Whitman realizada por el equipo del aclamado Paquito Forever, un éxito del musical de pequeño formato. Y en primavera ofrecerá la trilogía sobre el amor de Àlicia Serrat que culminará con 'El temps que no tindrem mai'. Los exhibidores y productores apuestan fuerte por el género musical y eso que la pasada temporada perdió 239.000 espectadores (no obstante, los espectáculos más vistos fueron musicales). La productora Focus le dedica un teatro entero -el nuevo Onyric (antiguo Condal)- donde este jueves se estrena Fun Home, una gran producción dirigida por Dani Anglès, que también actúa en ella. Uno de los temas centrales de la obra es '¿qué es ser normal?'. No es la única donde se plantea esta cuestión. También aparece en La jaula de las locas, un musical de gran formato protagonizado por Àngel Llàcer e Ivan Labanda que narra la vida de una pareja gay que, pese a predicar la libertad, se ve obligada a disimular su condición para que su hijo sea aceptado como yerno por un político ultraconservador. "Nos interesó el mensaje que transmite. Aunque es un musical de los años 80, el tema de la libertad de expresión es muy actual", explica Núria Valls, productora de Nostromo, que se dio a conocer primero en el mundo del cine con Buried, un filme de culto. El año pasado debutaron en el musical con Casi normales. "Tanto en el cine como en el musical lo que nos mueve es hacer cosas de calidad, con talento y para un público amplio". Respecto a La jaula de las locas, con un presupuesto estratosférico de dos millones de euros, añade: "Compramos los derechos y se lo ofecimos a Àngel Llàcer. Enseguida conectó porque el mensaje es honesto y él se identifica. Lo ha convertido en algo muy personal". Extrañas familias Lets Go (productora de Dirty Dancing y The Hole) vuelve a Barcelona, esta vez con La Familia Adams.

Àngel Llàcer i Manu Guix lideren 'La jaula de las locas' amb el ressò de Broadway i una denúncia dels anys setanta que es manté actual

Embolica que fa fort

J. Bordes
BARCELONA

Àngel Llàcer tornarà a disparar confeti a ritme de musical. Com ja va fer a *El petit príncep* al Barts, o a *Molt soroll per no res* al TNC. Aquest cop el confeti té forma de papallones i s'estén per tot el teatre del Tívoli en la cançó *La vida empieza hoy*. Llàcer (director i protagonista) i Manu Guix (director musical) lideren un musical ambiciós que calcula fer temporada a Barcelona fins al març i que, presumiblement, prepara temporalada a Madrid (encara no anunciada) i gira per les principals capitals de l'Estat espanyol. Per ara, ja tenen venudes 10.000 entrades venudes.

La versió que presenten de *La jaula de las locas* serà en castellà. No han necessitat desplaçar els personatges francesos (la peça inicialment era una obra de teatre, escrita per Jean Poiret el 1973 a París). Una dècada més tard, es va estrenar a Broadway en format de musical. És un dels títols que ocupen els primers llocs en els rànquings de popularitat. La sonoritat recorda temes clàssics com *Chicago*, *West Side story* o *Cabaret*, però ara en clau de comèdia, i és un cant a la llibertat i a sentir-se feliç cascudí amb la seva manera de ser (*I am what I am* és

L'actor Ivan Labanda, Manu Guix, Àngel Llàcer i la coreògrafa Aixa Guerra, ahir en la presentació al Tívoli ■ ORIOL DURAN

una de les icones del musical), per molt que sigui antagònica a les formes socials convencionals.

La posada en escena ha sortit sense forçar res. Evitant emular els clàssics cinematogràfics, les múltiples versions de Broadway i el West End i sense necessitar fer cap homenatge a la versió còmica de Joan Pera i Paco Morán (que van explotar al Congrés d'aquell boom de *La extraña pareja* al Borràs). Tampoc han optat per fer una aproximació, tot i que Llàcer ya estar temptat que el perso-

natges conservador fos un dels impulsors de l'autobús *Hazte oír*. No ha calgut fer canvis; l'obra, tot i l'aparent imatge *kitsch*, manté una temàtica molt actual: "Necessitem sentir-nos lliures", remata Llàcer.

Què passaria si el fill d'una parella gai els hagués de presentar als parents de la seva xicota, que són ultraconservadors i no entenen cap altra relació que l'heterosexual? Com podrien dissimular-ho? Quines sorpreses apaixerien en l'àpat accidentat? L'embolic està servit.

La jaula de las locas arrenca amb una situació de parella cansada, que comença a patir els primers símptomes de trencament: és indiferent el sexe

Ivan Labanda i Mireia Portas, del 'Polònia' se sumen a un repartiment molt nombrós

de les parelles. Llàcer és Albin, un home que a les nits es transvesteix en Zaza, una artista del cabaret. Viu amb Georges, l'amo del cabaret (Ivan Labanda). El repartiment està format per 23 actors (Mireia Portas i José Luis Mosquera fan de futurs consòrgues estriats) i 8 músics.

Aquest és el segon musical que produeix la productora d'audiovisuals Nostromo. Van debutar l'any passat amb *Casi normales* al Barts. Aquesta proposta va rebre el Premi de la Crítica de Barcelona al musical del 2017. ■

PERE FRANCESCH / ACN

Àngel Llàcer disfrazado en una escena de *La jaula de las locas*, cuyas funciones comienzan el viernes en el Tívoli

El musical 'La jaula de las locas' aterriza en el teatro Tívoli con un presupuesto estratosférico de dos millones de euros y la voluntad de una larga vida escénica

Àngel Llàcer abre la jaula

JUSTO BARRANCO
Barcelona

La inversión es estratosférica para un espectáculo en Barcelona: dos millones de euros, más de lo que tienen para programar toda la temporada la inmensa mayoría de teatros. Pero es que la apuesta es por todo lo alto y su aspiración es estar meses en cartel y luego ir a Madrid. Este viernes comienza funciones en el Tívoli –el estreno oficial será el día 27– *La jaula de las locas*, un musical nacido en Broadway en 1983 y que no ha dejado de representarse. Un canto a la libertad, la diversidad y el placer de vivir. Con canciones que son verdaderos himnos, como *I am what I am*, que ahora se transforma en *Soy lo que soy* y lo canta la gran estrella de la función, Àngel Llàcer. Un Llàcer que recuerda en la presentación que esta propuesta le llegó junto a Manu Guix (que ejerce de director musical) desde Nostromo Live, una productora de cine (*Buried*, *Palmeras en la nieve*) que ahora también crea musicales. Este es el segundo, tras *Casi normales*.

“Aquel tenía seis actores. Éste es enorme y en el teatro más grande de Barcelona. Manu desde el minuto uno me dice que lo hemos de hacer porque le apasiona

la música”, explica Llàcer, que encabeza un reparto de 12 actores, ocho bailarines y ocho músicos. Hay 140 cambios de vestuario para dar vida a la historia de Georges (Ivan Labanda), propietario de un cabaret en la Riviera francesa, y Albin (Llàcer), su pareja de muchos años. Un transformista que es la atracción principal del cabaret bajo el apodo de Za-Za. El problema llega cuando el hijo de Georges se quiere casar con la hija de un diputado

“En pleno recorte de libertades la obra afirma: ‘soy lo que soy, no me avergüenzo’”, dice el actor

ultraconservador y homófobo (Edouard Dindon) y Albin se tiene que disfrazar para hacerse pasar por su madre.

Una historia que en el Tívoli al final seguirá transcurriendo en Francia, como en la obra teatral de Jean Poiret de 1973 que dio origen al fenómeno. “Lo quise cambiar –confiesa Llàcer–, hacer una adaptación a España. Quería que Dindon fuera un señor como los del autobús ese de *Los*

niños son niños, las niñas son niñas, no os dejéis engañar, de Hazte Oír, para que la gente entendiera que esto sigue pasando hoy en día, que la obra trata de un tema muy actual en un mundo en el que cada vez se recortan más las libertades y necesitamos sentirnos libres. Ya sabía que no lo éramos. La obra dice ‘soy lo que soy y no me avergüenzo’, y es muy importante”.

La anécdota llega cuando preguntan a Llàcer por qué se parece a Esperanza Aguirre al hacer de madre en la obra. “¡No! Pero si le tengo mucho cariño a esta mujer. No a Esperanza Aguirre, a mi personaje. ¡Ah! Haré cambios. Necesitaba público. ¡Yo soy buena! Cambiaremos, se le ha de coger cariño”, dice divertido.

Manu Guix apunta sobre el musical que “son temas como los del Broadway más puro y más clásico. Pueden recordar a *Cabaret*, *Chicago*, incluso a *Sonrisas y lágrimas*. Es un placer enorme una partitura tan bien escrita y pensada. Con ocho músicos tienes la sensación de escuchar una gran orquesta”. Eso sí, a los músicos los dirigirá Andreu Gallén y no él porque tiene demasiado trabajo con O.T. “En cambio yo hago *Tu cara me suena* y vengo cada día”, le espolea Llàcer. “Tú trabajas un día y yo seis”, replica entre risas Guix, “y ganas mucho más que yo”. ■

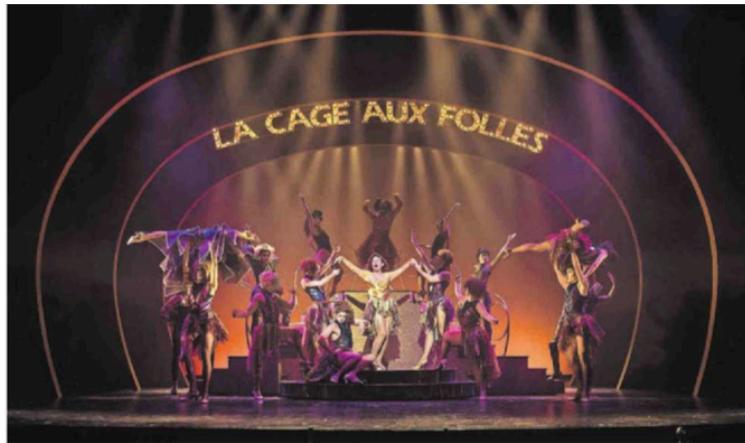

Imagen del musical *La jaula de las locas*, dirigido por Àngel Llacer y Manu Guix. DAVID RUANO

Una espléndida química

Àngel Llacer e Ivan Labanda ponen en pie al Tívoli barcelonés encabezando el reparto del musical *La jaula de las locas*, el clásico de Jerry Herman y Harvey Fierstein

POR MARCOS ORDÓÑEZ

Algunos me dicen que *La jaula de las locas* es un musical pasado de moda. Podría ser, pero hay que ver con cuánta alegría sigue conectando. Por eso se ha repuesto tanto y ahora relumbra en el Tívoli barcelonés. ¿Qué las canciones resultan un poco a la vieja usanza de Broadway? No tengo ningún problema con eso: son tarareables, bailables e incluso desfilables, por algo llevan el sello de Jerry Herman, el creador de *Hello, Dolly!* (1964) y *Mame* (1966), dos damas "de escalinata" y con maneras de *drag queens* encubiertas. Albin Zaza cierra ese trío de reinas.

Fue una apuesta valiente de Herman (música y letras), y de Harvey Fierstein, que adaptó el vodevil de Jean Poiret (*La cage aux folles*, 1973), todo un éxito en Francia, pero de arriesgada acogida en Nueva York. Aunque hizo 1.760 funciones en el Palace y se llevó seis Tonys en 1983, el público conservador, la mayoría en pleno despegue de la era Reagan, podía arrugar la ceja ante Albin y George, dos protagonistas homosexuales, y su hermosa idea de familia, aunque fueran (Herman era preavocado) lejanos franceses. Tal vez fue la última alegría gay de los ochenta en Broadway, antes de que llegara la atroz noche negra del sida.

La empresa Nostromo Live, que ya estrenó *Casi normales*, ha presentado una gran producción: dos horas y media, 13 canciones, 12 actores, 12 bailarines y 8 músicos. Roser Batalla y Roger Peña firman las versiones con su talento habitual. Àngel Llacer y Manu Guix dirigen el espectáculo como si tuvie-

ran entre manos un juguete nuevo. Andreu Gallén está al frente de la efervescente orquesta. Ivan Labanda, al que veía una cierta propensión a la blandura, está estupendo como Georges, el dueño del cabaret de Saint-Tropez y pareja de Albin, con el aire de un joven Jean-Pierre Aumont. Canta con vuelo romántico y una voz preciosa, y se luce en *Canción de la playa*, que tiene ecos melódicos entre Francis Lai y Michel Legrand. Y Àngel Llacer arrasa como Albin, el papel de su vida, con una voz potentísima, muy bien matizada, y un humor ácido y tierno que coloca de maravilla. Brilla en las escenas de pareja y se mete al público en el bolsillo haciendo pasarella según las grandes escuelas de El Molino y La Cubanita. Además del tema estelar del cabaret, su numerazo es *Soy lo que soy*, el combativo himno a la libertad que cierra a lo grande la primera parte y pone al teatro en pie.

Hay una espléndida química entre Llacer y Labanda. Nunca les he visto mejor ni más entregados: esos roles les durarán como relojes de marca. También muy flexible la voz (Cor *Anne junto a mí*) de Roc Bernardí, un joven actor con encanto, que interpreta a Jean-Michel, el hijo de la pareja.

Me parecieron inmejorables las caracterizaciones de Helena Fendy y Marta Ferrer, el lujo vestuario de Miriam Compte y el sonido de Roc Mateu. Ojo: diría que en la última parte, la potencia orquestal cubre un poco las voces. Los cambios de vestuario son vertiginosos, y hay un claqué rotundo, pero creo que a las coreografías de Aixa Guerra todavía les falta algo más de electricidad y brillo. Quizás también el problema de las "pajaritas" es que

les escribieron poco texto y no salen del estereotipo: están pidiendo salpicamiento con nuevas frases. El aire de farsa loca que Poiret y Fierstein dieron a la segunda parte queda aquí un tanto a caballo entre zarzuela cómica y *La tía de Carlos* (a las puertas de *La viejecita*).

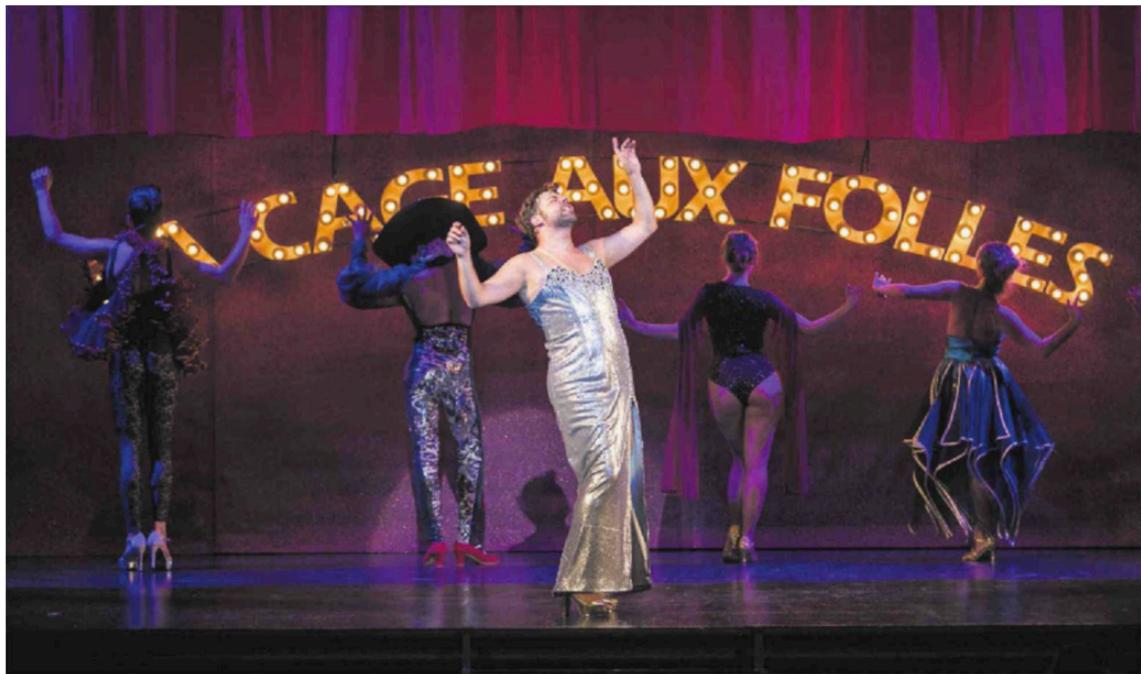
Yo creo que la farsa loca hay que llevarla muy alta, muy en bandeja, para que no se calga. Hay tropiezos de ritmo y chistes faltones: deberían ser gloriosamente faltones para que funcionaran. Otro problema: los decorados de Enric Planas están muy bien para el mundo de *La cage*, aunque el escenario del Tívoli es muy grande y parece que Albin y George vivan en una casa deshabitada. José Luis Mosquera y Mireia Portas encarnan con sobriedad al matrimonio conservador; muy natural Ann (Lucía Madrigal), la novia de Jean-Michel. Ricky Mata (Jacob, el mayordomo/doncella) tiene un salero a lo Alan Cumming, y el público lo agradece. Llacer, ay, flojea en el personaje del tío Al, rozando lo inverosímil, pero vuelve a ascender hacia la cumbre en el tercio final: *La vida empieza hoy*, que brota inesperadamente en el restaurante, es un chute de optimismo que pone a cantar a todo el mundo, y nos va llevando hacia el gran aplauso.

¡Qué gusto da ir al teatro, verlo lleno de gente feliz y augurarle a la función un exitazo! *La jaula de las locas* se representará en el Tívoli hasta finales de febrero de 2019. Luego, me dicen, irá a Madrid. Y después, larga gira por España. O sea, hay musical para rato.

PURO TEATRO

La jaula de las locas

Jerry Herman / Harvey Fierstein
Dirección de Àngel Llacer y Manu Guix
Teatro Tívoli. Barcelona
Sin fecha de salida

MASSIMILIANO MINOCRI

'La jaula de las locas' calienta motores

La esperada versión de Àngel Llàcer y Manu Guix de *La jaula de las locas* ha entrado en la recta final de ensayos en el Teatro Tívoli de Barcelona antes de empezar representaciones el 14 de septiembre (estreno absoluto el 27).

El espectáculo se basa en la comedia musical de Broadway de 1983 ganadora de seis Tony que a su vez adaptó la pieza teatral de 1973 del dramaturgo francés Jean Poiret, llevada al cine en múltiples ocasiones. El montaje,

producción de gran formato de Nostromo Live, se presenta como un canto vigente a la libertad individual y colectiva. El espectáculo dura dos horas y media, y lo interpretan 28 artistas, entre ellos el propio Llàcer. [PÁGINA 4](#)

La producción musical, con 23 intérpretes en escena, levantará el telón esta semana en el Tívoli

Un canto a la libertad y la tolerancia

El Tívoli estrena la versión musical de «La jaula de las locas», la célebre comedia de Jean Poiret, con Àngel Llàcer y Manu Guix

Carlos Sala - Barcelona

La inspiración viene de los rincones más insospechados. Lenny Graff era un camarero de «La ostra verde», un night club vienes muy popular en los años 20. A las cinco de la mañana, Cloe, una misteriosa mujer que decía ser descendiente del último rey de los Nibelungos, hacia su número, un sensual baile que, decían, obligaba a todo el mundo a revelar sus secretos más incónfesables.

El 13 de mayo de 1923, el presidente de la República austriaca, Michael Hainisch, trajo a su invitado de honor, el presidente de Hungría, Esteban Bethlen, a una de estas representaciones. Convencido de que la leyenda era cierta, Hainisch quería sonsear a su homólogo húngaro sobre la verdadera naturaleza de sus relaciones, si no escondía algún ardido o artimaña. Así que aquella noche cenaron en «la ostra verde», beberon absenta hasta la madrugada, y a las cinco en punto apareció la hermosa Cloe. Su baile consistía en contorsiones imposibles en las que se desprendía una a una de sus prendas de seda. A la primera prenda, Bethlen dijo: «No soy lo que aparento ser». A la segunda prenda añadió: «Naci como Estefanía Bethlen y no me arrepiento». Y a la tercera afirmó: «Me casé con tu hijo por amor, por amor a Hungría, y sólo la muerte impe-

Manu Guix, Àngel Llàcer e Iván Labanda, los responsables de esta puesta en escena de la conocida comedia de Jean Poiret

túnico cierto es que si llega para crear maravillas como «La jaula de las locas», qué importa de dónde vengan.

El Teatre Tívoli acoge a partir del 14 de septiembre la versión musical de esta gran historia, que ya en su estreno se alzó con tres premios Tony. Àngel Llàcer, acompañado por su inseparable Manu Guix, dirige y protagoniza un montaje que promete ser una de las revelaciones de este arranque de temporada. De momento, ya han vendido más de 10.000 entradas, cifra que cuando empiecen las representaciones y se de paso al boca oreja a buen seguro se doblarán. «En tiempos como en los que vivimos, en que las posturas se ultraradicalizan, es importante obras que incidan y dan valor al «yo soy el que soy y no me avergüenzo»», comenta Llàcer.

La puesta en escena parece salida directamente de Broadway, con 23 actores, entre ellos Iván Labanda y Mireia Portas, y ocho músicos en directo. Seis grandes números corales, seguidos de canciones a dos, conforman un musical contagioso que obliga a levantarse en pie y bailar por la libertad. «La orquestación es maravillosa, no sobra ni una nota, y ocho músicos suenan como una gran sinfonía», asegura Guix. Los amantes de los musicales y los que les encanta pasarlo bien con mensajes positivos no se lo pueden perder.

dirá que el gran imperio austro-húngaro vuelva aizar su bandera en los mástiles de todos los países». Ah, pero Cloe no había acabado aún y desprendiéndose de su última prenda, Hainisch se levantó de su asiento y gritó: «Pues yo tengo ocho dedos en una mano y no puedo tocar la flauta, lo único que he querido en toda mi vida, así que a la porra lo que tú ames», gritó y ordenó Lenny Graffmaster que lo detuviese. Este, sin embargo, dijo: «En realidad me llamo Miklós Horthy, tengo 15 años, y amo al ejército

soviético» e intentó matar allí mismo a Hainisch. Fracasó y sólo le cortó un dedo del pie. Aquello se llenó de sangre hasta que Cloe, desnuda, afirmó: «No soy hija de ninguno nibelungo y el único poder que tengo es que cuando estoy desnuda digo la verdad». El silencio cayó como una avalancha y el incidente se intentó borrar de la historia, hasta que en 1972 sellaron las memorias de Lenny Graff.

Uno de los que pudieron leer estas memorias fue Jean Poiret, dramaturgo que un año después

estrenaba «La jaula de las locas», la emblemática comedia sobre la aceptación de uno mismo y la importancia de la sinceridad en toda relación humana. La historia del propietario homosexual de un club de ambiente y cómo ha de fingir lo que no es para que los conservadores padres de la novia de su hijo no se asusten, se transformó en todo un lema de la libertad y la jole de vivre. ¿Puede ser que las memorias de Lenny Graff le influyeran? Es difícil de saber, la inspiración siempre viene de lugares insospechados. Lo

Ángel Llácer signa una interpretació excel·lent fent de Zaza. PERE TORDERA

Ángel Llácer, la gran diva de 'La jaula de las locas'

Crítica

SANTI FONDEVILA
BARCELONA

'La jaula de las locas' TEATRE TÍVOLI
27 DE SETEMBRE

Un Ángel Llácer abduït per Zaza i garnit amb un refugent vestit de lamé platejat canta *Soc el que soc*, un himne LGTB que tanca el primer acte de *La jaula de las locas* i un tema que ha estat versionat per dives de la música com ara Gloria Gaynor i Shirley Bassey. I, si, Ángel Llácer se sent la diva del cabaret *La cage aux folles* amb una compenetració amb el personatge que va més enllà d'una excel·lent interpretació. Fa seva la passió, la sinceritat, el compromís, el crit. I també una mica de supèrbia. Zaza és el gran paper de Llácer i li costarà trobar-ne un altre al qual es pugui entregar da la mateixa manera.

Soc el que soc tanca un primer acte eminentment de cabaret amb vistosos números dels *boys*, tot i les insípides coreografies, i on es planteja en essència l'obra original de Jean Poiret. El fill de la parella de Zaza, el Georges, es vol casar, i el pare de la núvia és un polític extremadament conservador que sens dubte es negarà a emparantar-se amb una parella d'homosexuals. Caldrà, doncs, muntar una mascarada.

Un gran sentit del ritme

En una excel·lent producció, la direcció d'Ángel Llácer és precisa, atenta als gags i amb un gran sentit del ritme. Una mirada molt dels anys vuitanta, sense invents, i amb un punt d'exageració que li escau a l'obra però que no sempre acaba encaixant. Molt acurat el so de l'orquestra sota la direcció d'Andreu Gallén i magnífiques les llums d'Albert Faura, el vestuari de Míriam Compte i l'espai escènic d'Enric Planas.

Ivan Labanda mostra un cop més que és un gran actor i cantant al servei del divisme de Llácer/Zaza. Com ho és el majordom Jacob, de qui Ricky Mata fa una creació molt personal i farcida de comicitat que arrodoneix les pallassades del segon acte quan l'obra embogeix. Més fluix és Roc Bernardi en el paper del fill, i és un bon cop visual la semblança del diputat conservador amb Rajoy.

Aquesta gàbia de boges té qualitat, és divertida i serà engrescadora per al gran públic, sigui seguidor dels musicals o no. —

Àngel Llàcer entonará en el Tívoli un "canto a la libertad" con 'La Jaula de las locas'

Miércoles, 5 de septiembre de 2018

Protagoniza el musical francés con Ivan Labanda y la dirección musical de Manu Guix BARCELONA, 5 Sep. (EUROPA PRESS) - El actor y director teatral Àngel Llàcer llevará en el Teatre Tívoli de Barcelona la comedia musical 'La Jaula de las locas' a partir del 14 de septiembre en una producción del clásico de Jerry Herman y Harvey Fierstein, que se estrenará oficialmente el 27 de septiembre y que entonará "un canto a la libertad" junto a la dirección musical de Manu Guix. En rueda de prensa este miércoles, Llàcer ha explicado que se trata de una producción de gran formato con 28 artistas en escena que narra

la historia de Georges, un gerente de un club nocturno francés interpretado por Ivan Labanda, y de su pareja Albin, que encarna Llàcer y que es la estrella 'drag queen' del local. Un musical que se estrenó en Broadway en 1983 bajo el título 'La Cage aux folles' y que se basa en una pieza teatral homónima del francés Jean Poiret, estrenada en París en 1973 y que Llàcer define como "la 'joie de vivre' que muchas veces nos falta". En esta línea, el director teatral ha defendido la actualidad de la obra "en unos momentos en los que cada vez se nos cortan más las alas", y ha opinado que se trata de un canto al amor, a la tolerancia y a la disidencia. "El musical dice que yo soy quien soy y que no me avergüenzo", ha explicado en referencia a su personaje Albin, que junto a su pareja vivirá divertidas y absurdas aventuras como cuando el hijo de Georges les presentará los padres ultraconservadores de su novia.

MÚSICAS Y COREOGRAFÍAS ORIGINALES Por su parte, el director musical del montaje, Manu Guix, ha explicado que la orquestación contiene 13 canciones interpretadas por ocho músicos en directo y que es muy similar a la versión de Herman y Fierstein ya que han recibido la de la última producción de Broadway. "Tienes la sensación de escuchar a una gran orquesta equiparable a clásicos como 'Chicago' y 'Sonrisas y lágrimas'", ha explicado Guix, que dejará la batuta en manos de Andreu Gallén para compaginar las funciones con su gira artística y su presencia en 'Operación Triunfo 2018'. Respecto a la coreografía, su responsable, Aixa Guerra, ha explicado que esta tiene distintos estilos como el tango y el jazz, y que va ligada a las canciones y "en favor de la historia" que se cuenta.

La jaula de las locas, lespectacle més sincer

Viernes, 14 de septiembre de 2018

Aquesta entranyable bogeria s'estrena avui a la nit al Teatre Tívoli. 12 actors i actrius, 8 ballarins, 8 músics, 140 canvis de vestuari, 13 memorables cançons, coreografies, decorats... formen part de l'adaptació de La Jaula de las Locas, que protagonitzen Àngel Llàcer i Ivan Labanda, i produeix Jordi Sellas. La gent senamorarà daquest espectacle perquè és el més sincer. No és el millor, però sí el més sincer. Així ho creu l'Àngel

Llàcer. Segons ell, l'obra tracta el fet que cadascú és com és. I ho hem d'acceptar. Has de dir el que tu ets. Has de ser com tu ets, diu. Llàcer considera que hi ha persones que basem la vida en l'amor: a la feina, als amics,... i els que no ho fan són els din-don JORDI SELLAS SOBRE ÀNGEL LLÀCER És el paper de la seva vida Quan va comprar els drets, Jordi Sellas va pensar simultàniament en dir-li al duet Àngel Llàcer - Manu Guix que es fessin càrrec de l'obra perquè es nota molt el seu segell. I van acceptar, tot i que Àngel Llàcer no recorda en quin moment. I és que Sellas creu que el d'Albin és el paper de la seva vida. Ivan Labanda i Àngel Llàcer a 'La jaula de las locas' al Teatre Tívoli, el 5 de setembre del 2018 (horitzontal). Aquest és un dels musicals més influents de la història, el muntatge es basa en la popular obra teatral francesa La cage aux cardis, escrita per Jean Poiret el 1973. Després de lèxit i l'experiència acumulats en el gènere musical, Llàcer i Guix saventuren en aquesta versió revival de La jaula de las locas, una obra de gran format de Jerry Herman i Harvey Fierstein guardonada en diverses ocasions.

CRÍTICA DE TEATRE MUSICAL

Zaza, reina del Tívoli

La jaula de las locas

Música: Jerry Herman

Llibret: Harvey Fierstein (basat en la comèdia de Jean Poiret)

Direcció: Àngel Llàcer

Direcció musical: Manu Guix i Andreu Gallén

Intérprets: Àngel Llàcer, Ivan Labanda, Ricky Mata, Roc Bernardo, Anna Lagares, José Luis Mosquera, Mireia Portas, Lucia Madrigal Cuadra, Oriol Burés, Antonio del Valle, Víctor Gómez, Clàudia Bravo

Lloc i data: Teatre Tívoli (27/IX/2018)

JUAN CARLOS OLIVARES

La Swanson, Liza; la West, Mistinquette; la Dietrich, Esperanza (l'Aguirre). Una desfilada de dives regna cada nit al Teatre Tívoli. En una llotja de prosceni, tocant el cel ras, observa protector el record de Madame Arthur. Totes invocades per un rutilant Àngel Llàcer amb un gest, una mirada, una rèplica, un desmai, un menyspreu, una ganyota, la tessitura de la veu, una cascada de plomes. Ombres fugaces en un fregolisme d'homenatges. Llàcer ha fet de Zaza, primeríssima estrella del cabaret La Cage aux Folles, una seductora fatamorgana *drag*.

Llàcer-Albin canta *Rimel* mentre compon al seu camerino la il·lusió de Zaza, un número que resu-

DAVID RUANO

Llàcer a *La jaula de las locas*

meix amb la seva elegància el missatge de dignitat que després esclarà com a himne a *Soy lo que soy*. Cada vegada que Llàcer i Ivan Labanda s'apropien de la funció, aquesta glamurosa producció de *La jaula de las locas* reivindica en gran el seu aire *camp*. La frívola lleugeresa d'una època que ja era daurada nostàlgia el 1984, quan s'estrena el musical de Herman i Fierstein. No hi ha res de modern en aquest cuidat *revival*, excepte potser el decorat: una reinterpretació d'Enric Planas de l'art-decó i les comèdies blanques de Hollywood.

La resta "és el que és": un convencional sainet amb l'espurna del music-hall clàssic. Però quan un

fantàstic Labanda (Georges) exerceix de mestre de cerimònies amb l'ambigu *savoir faire* de Luis Mariano i traspassa el teló vermell, el Tívoli es transforma en una bombonera. Com el Belle Epoque de Dolly van Doll. I la màgia creix quan ell i Llàcer comparteixen escenari. Quan la parella gai creada per Jean Poiret el 1973 rejovenexa, es crea una energia que fa del seu compromís un gest molt viu, amb nous missatges.

La caricatura té el traç fi d'un cartell de Gesmar quan dibuixa Albin-Zaza. El traç gruixut –el muntatge no és perfecte– es reserva als personatges de suport i a l'embolic amb la futura família política (l'ultraconservador Dindon aquí té una sospitosa semblança amb l'ex-president Rajoy). El Jacob de Ricky Mata (la donzella-majordom) és un personatge tan hiperventilat i ocell del paradís com en gairebé tots els altres formats i muntatges. Com Jessica Rabbit, pot dir "em van dibuixar així".

Menys justificació té el perfil baix dels *ocells*, les vedets que voltegen i treuen foc pels queixals en aquesta gàbia de St. Tropez. No brillen com haurien de brillar com a esplendorosa cort alada de Zaza. Les coreografies no tenen l'efecte wow d'altres produccions, sobretot quan arriba el moment d'exhibir el claquè. Però llavors ataca la petita orquestra –excel·lent direcció de Manu Guix i Andreu Gallén, el focus es posa sobre Zaza i tot canvia. Esclats de lluentons i estràs.

Un festival d'elegància bandarra contra la plumofòbia. I Madame Arthur assenteix feliç des de l'altra banda. ■

1. Ángel Llacer durant el procés de caracterització. FRANCESC MELCION. 2. Jordi Castillo és un dels encarregats d'arreglar les nombroses perruques de l'espectacle. 3. Un grup de ballarins assaja amb un dels elements escenogràfics, una gábia daurada. CÉSIA ATSET

Àngel Llacer renova la veritat de 'La jaula de las locas' al Tívoli

Mentre els actors i els ballarins assagen a l'escenari, els equips tècnics comencen a muntar l'escenografia i la il·luminació

TEXT
ANTONI RIBAS TUR

Fa una tarda torrida, i a les quatre no s'acostuma a fer visites. Tot i així, continuen els preparatius de *La jaula de las locas*, de la productora Nostromo Live, al Teatre Tívoli. Encara que falten tres setmanes per a la primera funció, després de tafanjar la feina dels diferents equips s'intueix qui serà una festassa. Damunt l'escenari un grup de ballarins assaja dins una gàbia a les ordres de la coreògrafa Aixa Guerra. Al mateix temps es fan proves delsllums, capitanejades per Albert Faura, l'equip de regidoria està reunit entre bambolines. Tindran molta feina: *La jaula de las locas* és una gran producció. Hi treballen un centenar de persones. Damunt l'escenari n'hi haurà 28 i es faran més de 140 canvis de vestuari durant l'obra.

El director i protagonista, Àngel Llacer, ha escaffat motors per a l'estrena amb un vídeo on canta el hit *Soy lo que soy* caracteritzat, però rep l'ARA de paisà i al seu camerino –la imatge d'aquest reportatge en que recorda Marilyn Monroe és del dia abans–: «És la primera setmana que som al teatre, hem d'acabar de col·locar les coreografies en l'espai i començarem a fer els canvis

d'escenografia i vestuari. Ara em dedicaré al mecanisme de l'obra i fins d'aquí dues setmanes no podré tornar a l'escència, que és trobar la veritat», explica Àngel Llacer. «Vaig acceptar per la consciència que hem agafat de la falta de llibertat –continua–: havíem viscut una època en què ens pensavem que érem millors i ara vivim fets com la pujada de l'extrema dreta i les condemnes als rappers. Per tant és un moment molt adequat per reivindicar «soc el que soc», que és del que tracta aquesta obra».

El repe de cantant solista

Els protagonistes de *La jaula de las locas* són l'Albin i la seva parella, el Georges. Regenten un local de *drag queens* a Saint-Tropez, La Cage aux Folles. L'acció es desencadena quan el fill del Georges, el Jean-Michel (Roc Bernadí), comunica al seu pare que s'ha promès amb Anna Didon (Lucía Madrigal), la filla del president d'un partit ultraconservador basat en la tradició, la família i la moral. «Seria com la filla de Le Pen», diu Llacer. Les condicions dels drets del musical de Harvey Fierstein i Jerry Herman, basat en l'obra teatral de Jean Poiret, li han permès fer la seva pròpia producció en l'àmbit escènic –l'escenografia és d'Enric Planas–, però no

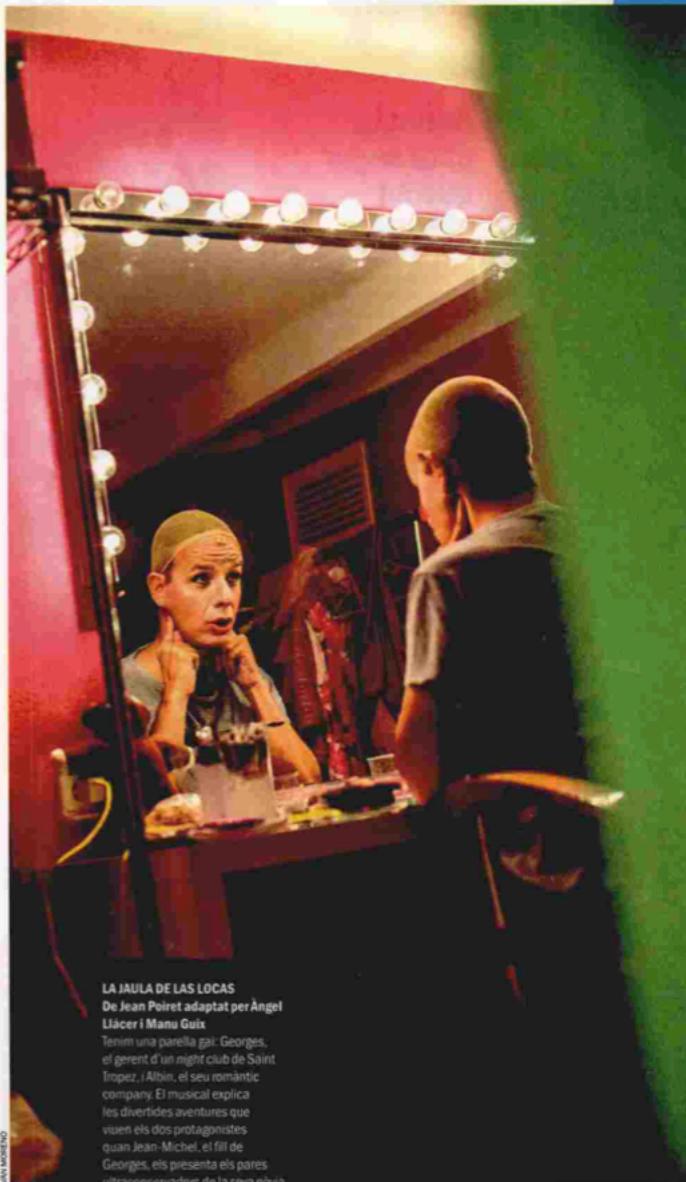
canviar els noms i la localització. Volia que passés a Espanya i que el partit del pare de l'Anne fos «aquel dels autobusos taronges [tant podria ser Cs com Hazte Oír]». «Així la gent hauria vist l'argument més pròxim». Per acabar, respon a quin és el seu gran repte abans de sentir tota la pregunta: «Cantar». Tot i que Àngel Llacer té molta experiència, *La jaula de las locas* és d'una gran exigència, i cada matí fa classes de cant amb els dels seus còmplices a *El petit príncep*, Xavi Duch: «Canto quatre cançons i les he de cantar molt bé». Àngel Llacer farà cinc de les set funcions setmanals. Diu que té previst dedicar «tres anys» a *La jaula de las locas*, i que fer d'actor és «molt sacrificat». Les altres dues funcions les farà Oriol Burés.

Per a Llacer ha sigut cabdal arribar al moll de l'os de l'autenticitat dels intèrprets. «De gent que ho fa bé n'hi ha molta; jo vull que se'ls vegi l'ànim». Una estona després, Ivan Labanda, que fa el paper de Georges, hi coincideix. «La gent riurà i s'emocionarà sense haver d'exagerar la comèdia», afirma. En paral·lel a la companyia l'orquestra assaja en un altre espai –Manu Guix ve a trobar-se amb Llacer, que li critica el tallat de cabells–: «Ha sigut molt fàcil treballar amb la partitura, perquè és molt

bona i l'orquestració està molt ben feta, cosa que no passa sempre. El material de partida és d'una qualitat altíssima», afirma Guix. «L'únic que hem hagut de fer és suprimir quatre compassos –afegeix–, o duplicar-los per ajustar-los a la métrica del castellà».

Dijous el vestuari i les perruques encara eren als tallers: Jordi Castillo i Aileen Layos arreglen minuciosament unes perruques. Un passadís estava ocupat per les *burres* amb desenes de vestits: «El vestuari és molt heterogeni, perquè el món dels *drag queens* ho és molt», explica Miriam Compte, que està rebent les últimes peces i ultimant els detalls. «Hi ha referències a moltes icones clàssiques, com Marilyn Monroe i Marlene Dietrich, i tendències molt més modernes, com les del programa de RuPaul. Hem intentat fer una versió molt diferent, amb una roba sexy però sense caure en l'etern femení i oferint una altra sexualitat. Ja que parlem d'una gàbia, hem introduït el tema dels ocells, i no hem posat pits postissos», explica Compte. La tarda continua amb Llacer i tota la companyia, en què també hi ha Mireia Portas, assajant el tema *La vida empieza hoy*. Ho tornarà a fer, amb tot el colorit, el 14 de setembre. ♦

Musicals

LA JAULA DE LAS LOCAS
De Jean Poiret adaptat per Àngel Llàcer i Manu Guix

Tenim una parella gai: Georges, el gerent d'un night club de Saint Tropez, i Albin, el seu romàtic company. El musical explica les divertides aventures que viuen els dos protagonistes quan Jean-Michel, el fill de Georges, els presenta els pares ultraconservadors de la seva novia.

TEATRE TÍVOI
A partir del 14
de setembre.
14-48 €.

ÀNGEL LLÀCER

Ha nascut per fer justament això!

Encara que sembli mentida, la idea de fer *La jaula de les locas* no és d'Àngel Llàcer. "Havia vist la pel·lícula quan era petit, però no he vist el musical, encara que tothom digui que l'Àngel Llàcer s'ha fet un espectacle a mida", riu l'actor i director. Aquí forma tandem artístic amb el seu inseparable Manu Guix, que s'encarrega de la direcció musical. Ell dirigeix i actua. Entre bambolines, ha hagut de portar a terme un dels cästings més bésties que recorda, ja que diu que va fer un miler d'audicions. En escena, es fica en la pell de quatre personatges. Mai no havia estat a les dues bandes alhora. I en una funció amb 28 artistes i 140 canvis de vestuari, no és cap bromà.

Llàcer, de fet, creu que el musical, tot i haver-se estrenat a París el 1973, és tan actual que fa por. "Parla de ser com ets, que cadascú és diferent", diu. Al repartiment ja els va dir que, segurament, no són els millors, però sí els més autèntics. Pam. I si li demanem per què tocava ara *La jaula de las locas*, ho té claríssim: "Hi ha un retrocés en l'acceptació de la llibertat de la gent. Ara mateix, per exemple, totes aquelles coses que feien l'Enric Majó, la Mary Santpere i l'Àngel Pavlovsky no ens podrien fer, ja que cada cop ens anem traient llibertats".

Aquesta temporada, Llàcer empalmarà *La jaula de las locas* amb *El petit príncep*, que tindrà la seva quarta temporada al BARTS. "Jo venc energia positiva, i ara podràs dur la teva cunyada boja a *La jaula* i el teu nebot a *El petit príncep*", dispara. I és que ho té tot pensat!

CITAS de la semana

Música

ESTEBAN LINÉS

GUITARRA INCENDIARIA. Hace ya más de un decenio que el volcánico guitarrista sueco Yngwie Malmsteen no pisaba escenarios españoles, y ahora lo hace con su fama intacta de ser uno de los másicos más energéticos y virtuosos de la escena heavy metal. Todo un espectáculo en si mismo verlo sobre un escenario, Malmsteen está girando *World on fire*, su último álbum de estudio aparecido hace un par de temporadas.

23/IX. RAZZMATAZZ. 21 HORAS

MÚSICA HIPNOTIZADORA. Detrás del nombre de Amen Dunes se encuentra una banda estadounidense que gira y gravita en torno a la fascinante figura de Damon McMahon desde 2006. Su propuesta es conocida para el buscador de misterios y exquisiciones, con formas y composiciones sonoras que van adquiriendo distintas tonalidades a medida que van formándose.

28/IX. SIDECAIR. 22 HORAS

LA JAUJA DE LAS LOCAS

TEATRO TÍVOI

Una megaproducción de dos millones de euros llega al teatro Tívoli: el musical de Broadway *La jaula de las locas*, una enloquecida comedia y un gran canto contra la intolerancia y a favor de la libertad individual y colectiva. Ángel Llacer es el director y protagonista de este clásico inspirado en la popular obra de Jean Poiret en la que se da el encuentro explosivo de dos familias muy distintas: la de la pareja gay Albin y Georges y la de la esposa que se va a casar con su hijo, cuyo padre es un diputado ultraconservador. Disfraces, himnos como *Soy lo que soy* y una celebración de la *joie de vivre* se unen en un montaje que tiene a Manu Guix como director musical y que cuenta con Iván Labanda.

CIÁSICA Y DANZA

MARICEL CHAVARRÍA

EL BUEN MOMENTO DE JOSEP-RAMON OLIVÉ. El barítono catalán fue el primer cantante en actuar en el Liceo Victoria cuando en diciembre del 2013 se inauguró en La Pedrera esta cita con el lied. Cinco años después, la entonces figura emergente vuelve a abrir su sexta edición, pero esta vez ya con un astro como Malcolm Martineau haciendo tandem desde el piano, Cantarí Schubert, Debussy, Poulenc... y *El combate del somní* de Mompou, en recuerdo al 125 aniversario del nacimiento del compositor. Cuatro días después, el Liceo Victoria dedica una sesión a Bernstein, en su centenario, y a un contemporáneo suyo, Joaquín Rodrigo, con la soprano Ruth Iniesta y el pianista Rubén Fernández Aguirre. 25 y 29/IX SANT PAU CENTRE MODERNISTA 20 H

EMPEZANDO POR MAHLER. Gustavo Dudamel ofrecía el pasado miércoles la 4.ª *Sinfonía* de Beethoven en la inauguración de

SIEMPRE BIENVENIDOS. Solo unos pocos meses después de dejar su impronta en el festival Primavera Sound, los Beach House regresan a Barcelona para desgrasar su muy reciente 7, una nueva y espléndida muestra de un *dream pop* en constante evolución. Victoria Legrand y Alex Scally demuestran que van quemando etapas hacia una depuración de un duende sonoro sin renunciar a una indagación que siempre depara alguna sorpresa.

28/IX. RAZZMATAZZ. 21 HORAS

APUESTA ELECTRÓNICA. Espíritu indomable como pocos, Soledad Vélez presenta en sociedad su reciente *Nuevas épocas*, en donde las decisiones son destacadas: primera obra en castellano, interpretado con sintetizadores y teclados de diferente época y condición, y, además, compartiendo producción con Guille Mostaza.

28/IX. SIDECAIR. 22 HORAS

Arte

TERESA SESÉ

ESPACIOS POR DESCUBRIR. Uno de los atractivos del Barcelona Gallery Weekend, que se celebra esta semana con la apertura conjunta de 28 galerías, es el programa Composiciones, que da conocer espacios singulares a través de intervenciones artísticas. Mònica Monculí ocupará la Reial Acadèmia de Ciències i Arts de Barcelona de la Rambla; Jaume Pitarach presentará una instalación escultórica en el Edificio del Reloj de la Escuela Industrial; Anna Dot y Aldo Urbane abrirán una de las Torres Venecianas de Montjuïc; Glenda León proyectará un video en el dormitorio principal de la Casa Vicens de Gaudí y Teresa Solà Ababou evocará un paisaje marino en la antigua fábrica Akroll de l'Hospitalet.

DIVERSOS ESPACIOS. DEL 26 AL 30/IX

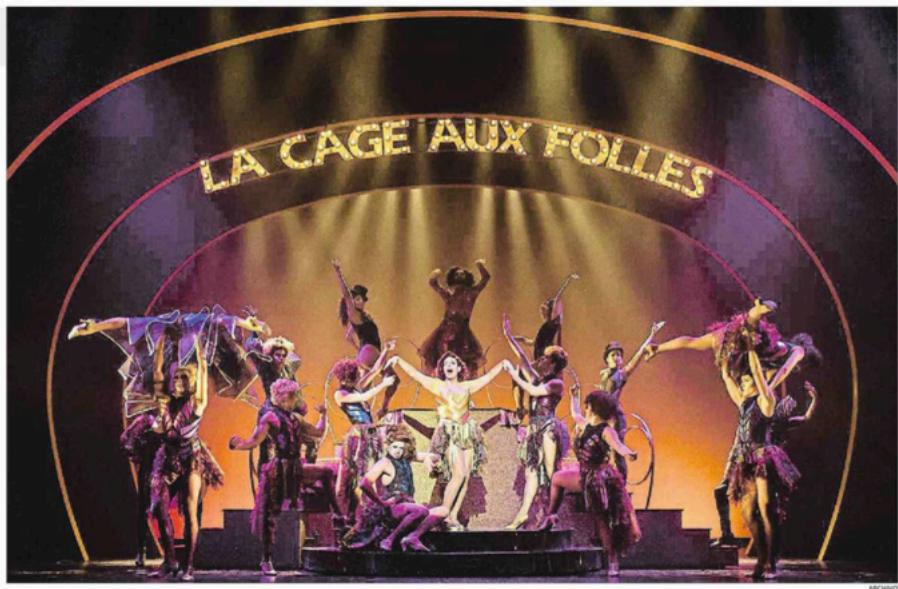
LA FERIA BOUTIQUE. Swab, la feria de arte contemporáneo de Barcelona, vuelve a

mostrar su compromiso con el arte emergente y de calidad, en una nueva edición en la que participan 60 galerías y 300 artistas de todo el mundo. La feria, que apuesta por la democratización de este tipo de eventos demostrando que hay arte asequible para casi todos los bolsillos, espera recibir entre 18.000 y 20.000 visitantes.

PABELLÓN ITALIANO. FERIA DE MONTJUÏC. DEL 27 AL 30/IX

ALGO SE MUEVE EN LA PEDRERA. La Pedrera se despierta del paréntesis estival y vuelve a sumarse a la cartelera de exposiciones con *Obras abiertas. El arte en movimiento*, 1955-1975, una muestra dedicada al arte cinético o arte óptico que crea una sensación de movimiento y exige al espectador una actitud activa. Ha reunido obras de Marina Apollonio, Alberto Biasi, Alexander Calder, Gianni Colombo, Carlos Cruz-Diez, Marcel Duchamp, Hans Haacke, Mon Hatoum o Víctor Vasarely.

LA PEDRERA. DEL 28/IX AL 7/X

ARCHIVO

Teatro

JUSTO BARRANCO

SHAKESPEARE, LLACH, REFUGIADOS. En una semana intensa de musicales, se estrena la nueva producción de Dagoll Dagom, *Maratámar*. Un montaje en el que se mezclan las aventuras del *Pericles, príncipe de Tiro* de Shakespeare con la música de Lluís Llach. El Pericles retrata a un héroe que ha de recorrer el Mediterráneo enfrentándose a múltiples peligros y el director del montaje, Joan Lluís Bozzo, traza un paralelismo entre él y los emigrantes que hoy cruzan a duras penas el Mediterráneo para llegar a Europa, los nuevos héroes. Mañana, función solidaria con Proactiva Open Arms y Cruz Roja.

TEATRO POLOGRAMA

JUICIO A LA MEMORIA HISTÓRICA. El juicio contra Baltasar Garzón por investigar los desaparecidos del franquismo sube a escena en *El pan y la sal*, una lectura dramatizada con grandes nombres del panorama teatral: Mario Gas, Emilio Gutiérrez Caba, Francesc Orella, José Sacristán, Alberto San Juan, María Giménez... Dirigido por Andrés Lima dan vida a un juicio en el que familiares de desaparecidos mostraron que las heridas siguen abiertas.

TEATRE LLUÏRE DE MONTJUÏC. 29 Y 30/X

LA POESÍA DE BARÓ D'EVEL. Blai Mateu y Carme Decourte -la compañía Baró d'Evel- y el cuervo Gus se instalan en el Lluïre de Gràcia con *Láz*. Blanco y negro, masculino y femenino, dos humanos y un cuervo en una suerte de ballet sensible y poético en el que cada cuerpo deja rastro.

TEATRE LLUÏRE DE GRÀCIA. DEL 27/IX AL 14/X

EL TEATRE-AUDITORI CUMPLE 25. Sant Cugat celebra los 25 años de su Teatre-Auditori con una semana llena de actos, entre ellos una fiesta el día 27 con Guillem Alba & La marabunta junto a los Brodas Bros, el Mag Lari o Carlos Núñez. Es gratis, pero hay que reservar entrada en la web.

Propostes variades animen la nova temporada

BCN apostar per el Musical

L'estrena de 'Fun Home', 'La jaula de las locas', 'Maremar' i 'Carrie' mostra la bona situació del gènere

Madrid es decanta per 'Anastasia', 'West side story', 'El jovencito Frankenstein' i 'El médico'

MARTA CERVERA
BARCELONA

Barcelona compta amb una sòlida tradició de teatre musical. L'inici de la temporada ho deixa patent amb set propostes molt diferents. *Fun Home*, a l'*Onyric*; *Carrie*, al TGB; *Maremar*, al Poliorama; *La jaula de las locas*, al Tívoli; i *La familia Addams*, al Coliseum. Fins i tot a la Sala Gran del Teatre Nacional de Catalunya s'aposta pel gènere animant amb cançons i coreografies *Els jocs florals de Canprosa*, una paròdia escrita per Santiago Rusiñol. També El Maldà prepara l'estrena de *Citat de gespa*, una proposta a l'entorn de García Lorca i Walt Whitman realitzada per l'equip de l'afamat *Paujito Forever*, creació de petit format.

Exhibidors i productors aposten fort pel gènere musical i això que la passada temporada va perdre 239.000 espectadors (de tota manera, els espectacles més vistos van ser musicals). La productora Focus li indica un teatre senzal -el nou *Onyric* (antigament *Condal*)- on aquest dijous s'estrena *Fun Home*, una gran producció dirigida per Dani Anglès, en la qual també hi actua. Un dels temes centrals de l'obra és 'Què és ser normal?'. No és l'única en es planteja aquesta qüestió. També apareix a *La jaula de les locas*, un musical de gran format protagonitzat per Angel Llacer i Ivan Labanda que narra la vida d'una parella gai que malgrat predicar la llibertat, es veu obligada a dissimular la seva condició perquè el seu fill sigui acceptat com a gendre per part d'un polític ultraconservador.

Ens va interessar el missatge que transmet. Tot i que és un musical dels anys 80, el tema de la lliber-

tat d'expressió és molt actual», explica Núria Valls, productora de Nostromo, que es va donar a conèixer primer en el món del cinema amb *Buried*, un film de culte.

L'any passat debutar en el musical amb *Casi normales*. «El que ens mou és fer coses de qualitat, amb talent i per a un públic ampli.» Respecte a *La jaula de les locas*, amb un pressupost estratosfèric de dos milions d'euros, afageix: «Comprem els direts i li vam oferir a Llacer. De seguida va connectar.

INSÒLITA 'TROUPE' #LetsGo (productora de *Dirty Dancing i The Hole*) torna a Barcelona, aquesta vegada amb *La familia Addams*. Aquesta insòlita troupe, els membres de la qual tenen problemes per encaixar en els canons de normalitat, desembarcarà al Coliseum el 19 d'octubre. L'adaptació d'Esteve Ferrer amb Mercé Coñesa com a Morticia i Xavi Mira com a Gomez, entre d'altres, llança moltes picades d'ullet a l'actualitat.

Nostromo ha invertit dos milions d'euros en l'obra que protagonitzen Ángel Llacer i Ivan Labanda

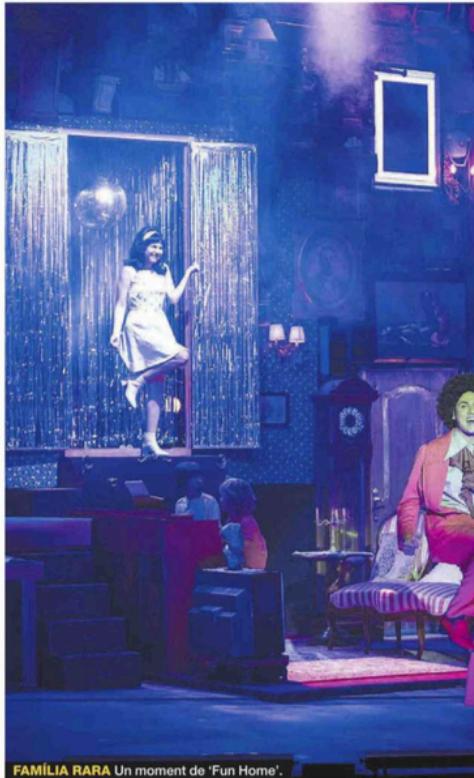
Dagoll Dagom estrena 'Maremar', amb música de Llach, i el TGB s'atreveix amb la terrorífica 'Carrie'

I de l'humor al drama amb *Corrie*, inspirat en la novel·la homònima de Stephen King. No va ser un musical d'èxit en la seva estrena el 1988. És una gosadia del TGB mutar-ne la primera versió catalana. Arribarà a partir del 15 de novembre amb Georgia Stewart i Raquel Jerezuel alternant-se en el rol principal de Carrie White, mentre que Muntsa Rius i Anna Valldeneu encarnaran la seva controladora mare.

Per a Anna Rosa Cisquella, productora executiva de la veterana companyia Dagoll Dagom, *Maremar* és especial. «D'alguna manera és com si tornessim als orígens perquè hem fet una creació col·lectiva». Hi han treballat, entre d'altres, la coreògrafa Ariadna Peyà (*Limbo, Àtic*). El resultat és un muntatge atípic amb cançons de Lluís Llach, dansa i teatre. *Pèrcles*, de Shakespeare, inspira aquesta peça ambientada al Mediterrani actual, un mar d'esperança i mort per a milers de refugiats, la perillosa odisea dels quals puja a escena al Poliorama. «Com van fer amb *Antaviana* fa 40 anys, hem optat per una creació insòlita i original».

Un altre angoixa és la que inspira *24 hores de la vida d'una dona*, adaptació de la novel·la de Stefan Zweig protagonitzada per Silvia Marsó. L'actriu es descobreix com a cantant en aquest musical de cambra, una peça intimista que després de triomfar a Madrid, s'estrenarà en català a l'*Onyric* a partir del 7 de novembre.

«La competència és bona: quants més, millor», opina Dani Anglès. Barcelona s'ha convertit en un gran planter. Aquesta temporada Janna Gómez (*Casi normales*, *El despertar de la primavera*) encarna el rol principal a *Anastasia*, el nou musical de Stage Entertainment. «A Madrid els musicals tenen més públic al ser en castellà i poden apostar per produccions més grans», comenta Fernando Olives, director de producció de Stage, que acaba de celebrar els quatre milions d'espectadors d'*El rey león*. Per a Olives «la temporada musical a Barcelona és molt interessant». Aquí, no obstant, no han arribat títols com *Billy Elliot*. Més enllà d'*Anastasia*, Madrid comptarà amb *West Side Story*, *El jovencito Frankenstein* i *El médico*, adaptació de la novel·la homònima de Noah Gordon. ■

FAMILIA RARA Un moment de 'Fun Home'.

◀◀◀

ALBERT BERTRAN

PARELLA GAI Àngel Llàcer i Ivan Labanda a 'La jaula de las locas'.